
PÉNTEK RITA

Futunk

érezd a színeket
amikor futunk
monoton fekete-fehér
filmmé olvadó házsorokkal
az árnyalatokat
felhőkön piros
ecsetvonásként
akár a lepkeszárny
és abban a megszokott ívelésben
karunk ívelésében
amikor futunk
és nem is gondolunk rá
ott van a későbbre halasztott
és örökre elmaradt kézfogás

Csalódás

Avarba süllyedt
este. Hiába várok
már illatodra.

Után

gondolataimból hol szád hol szemed
bukkan elő és nem te vagy az
csak sodródsz a folyó kavicsaival
ahogy hétköznappokká kopik mosolygásod

Hullámok, zörejek

tapinthatók a hullámokkal
áramló zörejek
visszatérnek velük
elveszített napjaink
a sokszor átszenvedett
s végül magukra hagyott
töredékek most ki-be
járálnak rajtunk
hol lágyabban ejtett szavainkból
hol szemrebbenésenként változó
emlékeinkből törnek elő
csak míg felpillantunk
elered s folyóvá dagad
az eső

Tükörtelen szobák

ujjai egyre szűkebb térben
lassan kinövik a mozdulatokat
szívverése helyén
tükörtelenül derengnek a szobák